

DESIRE®

Jules Bennetová
Už nejsme přátelé

 HARLEQUIN®
TM

JULES BENNETTOVÁ

UŽ NEJSME PŘÁTELÉ

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

pojďme se vydat s mými hrdiny na dobrodružnou cestu za štěstím a za láskou. Ovšem na počátku postavy mých příběhů čeká ještě jedna stejně důležitá cesta, a to sestup do vlastního nitra. Čeká je objevení vlastních hodnot, přání a tužeb a také zbavování se strachů a předsudků.

V povídce Už nejsme přátelé ona a on překročí hranici přátelství a posunou svůj vztah na vyšší úroveň teprve tehdy, když se zbaví strachu ze ztráty vzácného vztahu... Romance Dcera vyděrače nám představí hrdiny z takzvané lepší společnosti, kteří ale touží po autentickém svobodném životě navzdory pokřivené morálce svých původních rodin. Příběh Utajovaný poměr staví hrdiny před rozhodnutí, zda je možné skloubit milenecký poměr s prací...

Ano, mé hrdiny čeká nejedno komplikované rozhodnutí. Věřím však, že Vy, milá čtenářko, ať již sáhnete po kterémkoli titulu, si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Jules Bennetová

UŽ NEJSME PŘÁTELÉ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Scandalous Engagement

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7854-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7855-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7856-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Josie Colemanová otevřela vchodové dveře svého domu na pláži a zamračila se. „Už roky ti říkám, abys prostě šel dovnitř,“ pronesla unaveně, když ustoupila stranou. „Proč pořád trváš na tom, že budeš klepat?“

Její nejlepší přítel Reese Conrad pokrčil rameny jako vždy, když odmítal jen tak vejít do jejího domu, kde, jak sám věděl, byl vždy vítán. Josie prostě vždycky vstoupila rovnou, když se u něj zastavila. Nebydli od sebe daleko, oba měli domy na tomto úseku pláže v Sandpiper Cove v Severní Karolíně. A to byla jedna z věcí, kterých si na tomto místě vysoce cenila.

„Z úcty,“ odpověděl trpělivě tím svým tichým, chraplavým hlasem.

Vždycky se ho ptala na totéž a on vždycky odpovídal stejně. Nabízela mu také klíč, ale on tvrdil, že ho nepotřebuje, protože sem stejně chodí, jen když je Josie doma. Obvykle byli buď tady, u něj doma, na jeho jachtě, nebo, když jim to dovolil čas, si spolu někam vyjeli.

„Myslela jsem, že jsi na pracovní cestě.“ Josie prošla svým prostorným obývacím pokojem a zamířila zpět na terasu. „Zrovna piju kávu, jestli se chceš přidat.“

„Je pět hodin odpoledne,“ poznamenal.

Zastavila se a vrhla na něj pohled přes rameno. „A co to má společného s tím, když někdo prostě míluje kávu?“

Zasmál se a potřásl hlavou. Jako by neznal její šílenou lásku ke kávě... „Já jsem v pohodě,“ odpověděl a následoval ji ven. „A tu cestu jsem si zkrátil, protože jsem zjistil všechno, co jsem zjistit potřeboval.“

Něco mu přelétlo přes oči, něco téměř... smutného. Reese byl obvykle ten nejšťastnější chlap, kterého znala. Měl všechno: úspěšnou kariéru v restauračním průmyslu, rodiče, kteří se mu věnovali a bezvýhradně ho milovali, ji jako nejlepší kamarádku. Co víc by mohl potřebovat? Přesto něco nesesedlo.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Josie, když se usadila na lehátko a objala rukama svůj oblíbený hrnek na kávu, který jí Reese dal k minulým Vánocům.

Reese si strčil ruce do kapes a zadíval se na obzor. S takovým výhledem nebylo možné mít špatnou náladu, ale ona nedokázala odhadnout, co se mu honí hlavou. To bylo snad poprvé. Vždycky znali myšlenky toho druhého. Mohli být spolu na večírku nebo v přeplněné místnosti a stačilo se na sebe podívat a usmáli se nebo přikývli, protože přesně věděli, co má ten druhý na mysli. V jedinečné pouto mezi kamarády věřila, protože ho s ním dnes a denně zažívala.

„Upřímně...“

Pronikavé vyzvánění jejího telefonu přerušilo to, co se jí chystal říct. Josie postavila hrnek zpátky na skleněný stůl, zvedla mobil a pak zamumlala několik nadávek.

„Co je zase?“ ozvala se do telefonu svému bývalému manželovi. Hlas měla úplně bez nálady a koutkem oka zahlédla, že ji Reese pozoruje.

Reese věděl, do jaké šlamastyky se dostala, když si z rozmaru vzala nesprávného chlapa. To manželství byla chyba a ona se stále snažila přijít na to, jak se mohla dočasně zbláznit a souhlasit, že se provdá za muže, kterého nemilovala. Chris byl milý člověk, jen

nebyl pro ni ten pravý. Bohužel se ji v poslední době snažil získat zpět. Pro ni ale nebylo cesty zpět.

„Poslyš, nechci být nezdvořilá,“ řekla teď do telefonu, „ale nedělej si naděje. Rozvedla jsem se s tebou z nějakého důvodu.“ Posadila se a švihla nohama do strany. „Jsi skvělý chlap, ale prostě se k sobě nehodíme, Chrisi.“

Navzdory tomu, že proběhl rozvod, jí Chris volal a psal snad stále častěji. Josie si dokázala představit, z čeho je zmatený. Chodili spolu teprve tři měsíce, když se sebrali a vzali se. Nikdy v životě nedělala unáhlená rozhodnutí. Pyšnila se tím, že je stejně ukázněná a předvídatelná jako její otec, který byl v armádě, takže měl, a ona po něm, disciplínu v krvi, a přesto udělala jedno z nejdůležitějších životních rozhodnutí zcela spontánně. Na někoho, kdo obvykle ve svém životě postupuje metodicky a uspořádaně, byl ten spěch naprosto nezvyklý. Ale Reese se v té době právě zasnoubil a tento čin i ji přiměl k zamyšlení, jestli by také neměla načít novou kapitolu svého života. Odpověď zřejmě zněla ne.

Teď byli tady: ona byla rozvedená a Reese svoje zasnoubení zrušil. Možná prostě potřebovali zůstat takoví, jací byli už celá léta. Byli nejšťastnější, když trávili čas spolu. To, že jim do jejich vztahu vstoupily další významné osoby, jen narušilo dokonalou atmosféru jejich kamarádství. Nepodařilo se jí však ještě přimět Chrise, aby tento její pohled na věc pochopil. Bez ohledu na to, jak moc vylučovala, že by se k němu někdy mohla vrátit, nechtěl tuto pravdu slyšet. Možná ale, kdyby uvěřil, že má jiný vztah, uvědomil by si, že už pro něj v jejím životě už v žádném případě není místo.

„Já jsem se přes to už přenesla a posunula jsem se ve vztazích dál,“ vyhrkla do telefonu, když se vzpamatovala. „A totéž bych radila i tobě.“ Vzápětí střelila pohledem po Reeseovi, který jen překvapeně zvedl

obočí. „Přesně tak,“ pokračovala Josie odhodlaně. „Pochopil jsi to naprosto správně. Navíc je právě teď tady u mě doma, takže musím končit.“ Josie ukončila hovor a hodila mobil na lehátko vedle sebe. Reese na ni dál nehnutě hleděl, ale ona si jen povzddechla a pokrčila rameny. „Začíná být hrozně otravný,“ bránila se. „Musela jsem mu něco říct.“

„Takže já jsem tvoje zástěrka?“

Josie se usmála a cítila se trochu provinile, že Reese takhle využila. „Chris netuší, kdo tady je. A tohle bylo to první, co mě napadlo. Musí uvěřit, že jsem začala chodit s někým jiným, jinak bude dál ztrácet čas snahou získat mě zpátky. Musí to už konečně nechat být.“ Přešla přes terasu a položila Reesemu ruku na paži. „Mrzí mě, že jsem tě použila jako obět-ního beránka. Zapomeňme na Chrise. Co ses mi to chystal říct předtím?“ zeptala se.

„Jel jsem do Green Valley v Tennessee,“ řekl jí. „A nebylo to jen kvůli podnikání.“

Josie spustila ruku a zahýbala na něj obočím jako poslední šmíra od ochotníků. „Aha! Takže spíš něco osobního? Nějaká žena?“

Od té doby, co téměř před rokem ukončil vztah se svou snoubenkou, s nikým nechodil. Byl příliš zaneprázdňený přebíráním rodinného impéria luxusních restaurací na východním pobřeží. Nedávno navíc jeho otec dostal infarkt, který vedl k operaci srdce. Reeseovi rodiče teď byli v jakémsi tropickém letovisku, aby tam oslavili jeho nový život a čerstvý duchod. Co tedy Reese dělal v Tennessee, když se cesta netýkala jeho podnikání?

Než jí mohl vysvětlit cokoli dalšího, ozval se zvoněk a jeho ozvěna se donesla až na terasu. Proč ji musel pořád někdo vyrušovat, když se právě snažila dostat ze svého přítele, který měl očividně něco vážného na srdci, nějaké podstatné informace?

„Promiň, prosím tě,“ obrátila otráveně oči k obloze, když se postavila. „Nikoho nečekám, tak mi dej jen vteřinku. Vyřídím to co nejrychleji.“

Josie přešla přes obývací pokoj do předsíně a nahlédla postranním okýnkem ven. To jako vážně? Co bude muset Chrisovi ještě říct, aby mu to konečně došlo? Josie s frustrovaným povzdechem otevřela dveře. Před ní stál její bývalý. Chris byl vysoký a byl vždycky pyšný na svou atletickou postavu. Nebyl neatraktivní, jen prostě nebyli jeden pro druhého vhodná volba. Kdyby si ho dokázala udržet jako kamaráda, bylo by to fajn; to ale on v žádném případě nechtěl přijmout.

„Chrisi,“ zasténala. „Vždyť jsme právě teď zavěsili.“

„Já vím, já vím,“ mávl rychle rukou, „Ale když jsem ti volal, zrovna jsem byl stejně na cestě sem. Chci jen pár minut tvého času.“ Chris se na Josii díval se srdceryvným výrazem. Nejráději by mu řekla, aby si zachoval důstojnost a odešel. „Pět minut tvého času,“ zopakoval Chris. „To je všechno. Jen pět minut.“

„Chrisi, tohle už dělat nebudeme. Nejsme si prostě souzeni, už to pochop.“

„Ale co když ano?“

Než stačila odpovědět, Reese ji objal kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. „Všchno v pořádku, miláčku?“

Miláčku? Co to, sakra, dělá? Přejela pohledem z Reesea na Chrise a vzpomněla si, co předtím řekla. No, sakra. Vypadalo to, že si pořádně zavařila.

Chris přelétl očima z Josie na Reesea a zase zpátky. „Můžeme si tedy promluvit o samotě?“ vybídl ji.

„Klidně řekni, co jsi přišel říct,“ prohlásil Reese s úsměvem. „Moje snoubenka přede mnou nemá tajemství. Je to tak, miláčku?“

Je snad úplně mimo? Nepotřebovala jeho pomoc a on jí tuhle nepříjemnou situaci ještě ztěžoval a komplikoval. Jaká *snoubenka*, proboha? To už zachází

trochu daleko. Zmínila se jen o tom, že se posunula dál, ne že je připravená znovu projít uličkou k oltáři!

„Takže ty si toho chlapa bereš?“ zeptal se Chris lehce útočným hlasem. „Vždycky jsem věděl, že mezi vámi dvěma je něco víc než přátelství. Táhla jsi to s ním celou dobu, co jsme byli spolu?“

„Cože?“ vyjekla. „Ne, samozřejmě že ne,“ ohradila se a přemýšlela, jak by se dal vrátit čas, aby mohla tento rozhovor začít znovu a srozumitelněji.

„Jak ale vidíš, teď už Josie není k dispozici,“ dodal Reese a znovu si ji k tobě přitiskl. „Zrovna jsme se chystali na večerní procházku.“

Pohládl ji po boku a ona najednou měla v hlavě prázdno i přeplněno zároveň. Proč se k ní takhle chová? A další otázka byla ještě naléhavější: jak to, že se jí to tak líbí? Z doteků svého nejlepšího kamaráda by neměla cítit takové erotické mravenčení. Přece se už dotýkali jeden druhého mnohokrát. Jenže... ne takhle. Ne takovým zvláště intimním způsobem. Případalo jí, jako by se tím mezi nimi něco posunulo. Vnímala, že je Reese pevný, silný, a navíc nádherně voněl. Ne, neměla by myslet na Reeseovy svaly a jeho kolínskou, něco takového by mohlo vést jen k problémům! K problémům s velkým P. Když si naposledy dovolila vystoupit ze své komfortní zóny, ocitla se v manželství se špatným mužem. A Reese je její kamarád. Přítel. Její nejlepší přítel. A ona vždycky věděla, že takhle si to přeje. Měla ráda svůj život pěkně uspořádaný a všechno a všechny na svých místech. Ale ty jeho svaly...

Aby si zachránila zdravý rozum, odtrhla se od něj a vrhla na Chrise soucitný úsměv. „Doufám, že se ti brzy podaří přes to přenést,“ řekla mu. „Vím jistě, že tam někde na tebe čeká nějaká skvělá žena. Já to ale nejsem.“

Chrisův výraz přešel od čiré nedůvěry přes vztek

až po... sakra, nebyla si jistá, co v tom výrazu všechno je, bylo ale jasné, že zkrátka není ani trochu šťastný. Chvilí ji zkoumavě pozoroval a pak... „Jsi si jistá, že tohle je to, co chceš? Vždyť od něj ještě ani nemáš zásubní prsten. Zasloužíš si něco lepšího. A víš přece, že jsem se k tobě choval jako ke královně.“

Než Josie stačila odpovědět, Reese vykročil vpřed. „Co si Josie zaslouží a co ne, není tvoje starost. Už jsi měl daleko víc než těch pět minut, o které jsi žádal.“ Pak mu stroze pokývl a bez dalšího slova zabouchl Chrisovi dveře přímo před nosem.

Josie na ty dveře oněměle zírala. Nemohla uvěřit, že Reese má tu drzost, že... „To myslíš vážně?“ vykřikla. Reese se otočil a vydal se zpět na terasu, klidně a uvolněně, jako by se právě nezachoval jako totální pitomec. Šla hned za ním. Tohle je *její* dům, *její* bývalý a Reese si nemůže dělat, co chce, a manipulovat situací podle svých představ! „Hodláš mi to vysvětlit?“ dožadovala se, když vyšla ven.

Reese pokrčil rameny a posadil se na pohovku. „Vysvětlit co? Zavolal ti a ty jsi mu řekla, že máš nový vztah, takže když se tady najednou objevil, nezbylo mi nic jiného, než abych tu roli sehrál já.“

Josie si zastrčila vlasy za uši a zkřížila ruce na prsou. Posledních pár minut bylo vážně divokých: její bývalý manžel jí tvrdil, že by se k sobě měli vrátit, a její nejlepší kamarád se z ničeho nic začal vydávat za jejího snoubence. Potřebovala by víc než pár vteřin, aby se z něčeho takového dokázala vzpamatovat. A hlavně by se měla vzpamatovat z toho, že se jí Reeseovy doteky líbily víc, než by podle všeho měly. „Zasnoubení se mi zdá trochu přehnané, nemyslíš?“ zeptala se.

„Ani ne,“ potřásl Reese přesvědčeně hlavou. „Ten chlap se nedá jen tak odbýt. Na takové lidi musíš tlačit, nějakým jemnústkám vůbec nerozumějí.“

„No, od tebe to vážně sedí,“ odsekla. „Ty sis vážně s nějakými jemnými narážkami opravdu starosti nedělal. Nejdřív jsi mu řekl, že jsme zasnoubení a pak jsi mu zabouchl dveře přímo do obličeje. To od tebe bylo opravdu nesmírně taktní!“

Mrkl na ni a jejímu výbuchu se jen usmál. „Vůbec mi nemáš zač děkovat.“

Josie zavrčela a zařala pěsti. Reese byl sice její nejlepší přítel, ale občas dokázal být pěkně k vzteku... takovým zvláštním roztomilým způsobem. Myslel to dobře, ale někdy u něj převládla přirozenost alfa samce a jeho zdravý rozum se na chvíli kamsi vytratil.

„Radši si vypij to kafe, než ti vystydne,“ dodal a ukázal na její zapomenutý hrnek.

Josie se natáhla pro nápoj a přešla k místu, kde seděl s tím svým samolibým úsměvem na tváři. „Vážně mám chuť ti ho spíš chrstnout do obličeje,“ zabručela.

„Ach, miláčku. Takhle se chováš ke svému čerstvému snoubenci? Buď hodná, nebo ode mě nedostaneš ten prsten, který potřebuješ.“

„Uvědomuješ si snad, že bude všem široko daleko vyprávět, co se právě stalo,“ informovala ho. „A my oba jsme na očích veřejnosti. Co si počneme?“

Kdyby měla anonymní práci, v níž by bylo jedno, jak se jmenuje a kde by ji nikdo neznal, na Reeseově lži by nebylo nic tak hrozného. Ale vzhledem k tomu, že Reese byl miliardář a magnát, který byl momentálně hvězdou internetu kvůli tomu, že převzal komplet celé rodinné impérium, a ona byla influencerka a sloupkařka nejčtenějšího časopisu v zemi, jejich *zasnoubení* prostě určitě neprojde jen tak bez povšimnutí.

„S tím, co na to řekne veřejnost, si vážně nedělám starosti,“ pokrčil Reese rameny. Zase to zatracené gesto, jako by snad o nic nešlo! „Prostě jen počkáme,

jak to dopadne. Možná tě Chris překvapí tím, že bude mlčet, nebo to budeme muset zahrát do autu. Jaký kámen by sis přála do toho snubního prstenu?“

Josie přimhouřila oči. „Jestli máme v tomto rozhovoru pokračovat, budu muset zřejmě přejít na víno.“

Ignorovala jeho uchechtnutí, vešla zpátky do domu a přesunula se do kuchyně. Ze svého stanoviště u lednice s vínem se dívala na Reesea, kterému zřejmě nevadilo, že jim oběma právě extrémně zkomplikoval život. Prostě jen seděl v jednom z robustních proutěných křesel a hleděl kamsi na obzor. Když za ní dnes přijel, řekl, že si potřebuje promluvit. Podářilo se jí zjistit jen to, že byl pryč kvůli osobní záležitosti. Pokud se to netýkalo nějaké ženy, tak čeho jiného? Reese nevedl příliš společenský život. Pokud už šel někam na večeri, byla pracovní a většinou se odehrála v jeho vlastní restauraci. Ten člověk pracoval jako hotový maniak, a to od nejslavnější a nejproduktivnější sloupkařky časopisu *Cocktails & Classy* už něco znamenalo. Josie si sice také nikdy nebrala volno, ale ona alespoň mohla pracovat z domova a do redakce v Atlantě jezdila, jen když to bylo nezbytně nutné. Zato Reese cestoval po celém světě a neustále hledal nové způsoby, jak udržet své restaurace originální a na úrovni.

Než se vrátila zpět na terasu, nalila si skleničku pinotu a zakroužila několikrát tekutinou po směru hodinových ručiček. Pak na okamžik zavřela oči a vnímala, jak jí kolem čela poletují pramínky vlasů. Byla to úleva. Vánek od oceánu milovala, a i když byla uvnitř, vždycky odsouvala prosklenou stěnu. Právě tento přidáný venkovní obytný prostor byl tím, kvůli čemu si tento dům po rozvodu koupila, a teď zrovna oceňovala, že si může díky této luxusní vlastnosti svého domu nechat trochu ochladit čelo.

Když se trochu uklidnila, vyšla znovu na terasu,

obešla konferenční stůl a posadila se na měkkou pohovku naproti Reesemu. „Nechceš mi říct, proč ses do toho tak zapletl?“ zeptala se.

Opřel si nohy o stůl a sepnul si ruce za hlavou. Teď se díval na ni, protože mu zablokovala výhled na oceán. „Musí být ještě nějaký důvod kromě toho, že sis ho v první řadě vůbec neměla vzít? Snažil jsem se ti jen pomoci.“

Josie se napila a postavila sklenici na stůl. Pak se naklonila dopředu a upřela na něj pohled. „Umím bojovat sama za sebe.“

„To chápu a vím to o tobě. Ale občas se nějaká ta pomoc hodí každému,“ opáčil.

Oceňovala sice, jak byl vždy připraven ji chránit, ale nepotřebovala to. Jeho neúspěšné zasnoubení a její zkrachované manželství jí skutečně otevřely oči a ukázaly, že není kam spěchat. Věděla, že se jednou k tomu, co od života čeká, nějak dostane. Neexistuje přece žádný magický věk, kdy se musí vdát. A kdo vlastně říká, že se vůbec někdy musí vdát? Věděla ale, že Reese chce rodinu a manželský život. Přijde den, kdy potká ženu, s níž bude chtít strávit život, a ta myšlenka ji... zneklidňovala. Nebo to možná bylo tím, že stále cítila dotek jeho ruky v pase a na boku. Už by ji na těch místech nemělo brnět, jenže ji tam brnělo, a to ji mátló a frustrovalo zároveň.

Josii na stole zabzučel mobil a ona se podívala na displej ve stejnou chvíli, kdy Reese zamumlal kletbu. Na displeji se objevilo Chrisovo jméno. Textová zpráva. „Pořád mu to nedošlo?“ zamumlal znechuceně. „Vždyť jsem mu zabouchl dveře přímo před nosem, proboha.“

Josie se neobtěžovala textovku otevřít; rozhodla se, že to vyřeší později... nebo taky ne. „Možná jsem si s ním měla chvíli promluvit,“ prohlásila.

„Ne. Pokaždé, když s ním mluvíš, mu dodáváš naději. Prostě musíš přerušit všechny vazby.“